

Ситий и гладний.

а прага на една богата гостинница стояло и гордо гледало на улицата едно дебело и добрѣ угоено куче, съ бѣла, като снѣгъ, козина. Името му бѣ Бѣлчо. Познавало се, че то е сито, че добрѣ живѣе, че отъ нищо не се нуждае. Съвсѣмъ другъ изгледъ имало едно мършаво, гладно селско куче, съ разрошавена черна козина; което съ подвита опашка страхливо се огледвало наоколо, дошло къмъ прозореца на богатата гостинница. Името му бѣ Караманчо. Прѣзъ прозореца то видѣло по маситѣ различни блюда и единъ голѣмъ кжсъ отъ жанбонѣ (шумка — сушено месо), и наченжло жадно да лижи стѣклата.

— Наистина, не разбирамъ защо тѣй жадно лижешъ по прозореца? — Гордо забѣлѣжилъ Бѣлчо. — Съкашъ прѣзъ джамътъ мислишъ да познаешъ вкусътъ или да се наядешъ до насита Чудно, наистина, чудно е това, що работишъ ти.

— Чудно ти се види и на ме разбирашъ, поради това, че ти си ситъ, — угрижено му отговори Караманчо. — Погладувай два-три дена, както азъ, тогава ще разберешъ, че за гладния и да полиже джамътъ, задъ който стои ѣденіе, също е помирка Но ти си ситъ, а челоуѣцитѣ не говорѣтъ напраздно, че ситий на гладния не вѣрва